

Sygn. akt II AKzw 1708/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Marcin Ciepiela

Protokolant: Karolina Jach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marty Irzyńskiej

po rozpoznaniu w sprawie **D. L.**

zażaleń wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. akt VIII Kow 2428/20

w przedmiocie umorzenia postępowania wykonawczego

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

UZASADNIENIE

Zażalenia okazały się zasadne i dlatego ich wniesienie musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Na wstępie zaznaczyć należy, że ponieważ ubiegający się o zezwolenie na odbycie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt V K 15/19, w systemie dozoru elektronicznego (SDE) D. L. został skazany nie tylko za czyn z art. 258 § 1 k.k., na co powołał się sąd a quo, ale również za przestępstwo prania brudnych pieniędzy popełnione w warunkach z art. 65 § 1 k.k., analiza przeprowadzona przez sąd odwoławczy musiała obejmować obydwa wskazane przepisy.

Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym zażalenie stoi na stanowisku, że ujemna przesłanka wykluczająca możliwość udzielenia zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w ramach SDE, określona w art. 43la § 1 k.k.w., nie obejmuje skazanych w warunkach z art. 65 § 1 k.k., ani za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Za poglądem takim przemawia wykładnia literalna, systemowa, celowościowa i historyczna pierwszego z wymienionych przepisów.

Przed przystąpieniem do szczegółowych rozważań przypomnieć należy, że zgodnie z art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. sąd penitencjarny może udzielić skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, jeżeli wobec niego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku i sześciu miesięcy, a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 k.k. (podkr. SA). Ten ostatni przepis, regulujący tzw. recydywę specjalną wielokrotną (multirecydywę), przewiduje, że jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1 (tj. recydywy specjalnej podstawowej), który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo

przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Specyficzne odesłania do tej normy zawierają §§ 1 oraz 2 artykułu 65 k.k. Pierwszy z tych paragrafów stanowi, że przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawy określonego w art. 64 § 2 k.k. stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym, a paragraf drugi, że do sprawcy przestępstwa z art. 258 k.k. mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k., z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostżenia kary.

Rozpoczynając analizę problemu od wykładni literalnej art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w., zauważyć należy, że opisując grono wyłączonych spod jego dyspozycji, użyto sformułowania „nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 k.k.”, a nie posłużono się pojęciem „sprawcy skazanego z art. 64 § 2 k.k.” lub podobnym. Sugeruje to, że wedle ustawodawcy wyłączeniu z możliwości odbywania kary w ramach SDE podlegają skazani, w stosunku do których zachodzą warunki z art. 64 § 2 k.k., czyli tacy uprzednio skazani w warunkach określonych recydywy specjalnej podstawowej, którzy odbyli łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnili ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Tak też kwestia ta jest interpretowana w literaturze, gdzie wskazuje się, iż warunki przewidziane w art. 64 § 2 k.k. muszą wynikać jednoznacznie z części dyspozytywnej wyroku skazującego, natomiast gdyby w opisie czynu nie wskazano recydywy określonej w art. 64 § 2 k.k. i nie powołano odpowiedniego przepisu w kwalifikacji prawnej, nie ma podstaw do stosowania wobec takiego sprawcy ograniczeń wynikających z art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. Przyjęcia bowiem działania (lub braku działania) w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej z art. 64 § 2 k.k. nie można ani domniemywać, ani samodzielnie ustalać w postępowaniu mającym za przedmiot udzielenie zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego (K. Postulski, Komentarz do art. 43la k.k.w., teza 5 [w:] K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. IV, WKP 2017).

Dla ustalenia, czy zawartość normatywną art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. kształtują posiłkowo regulacje zawarte w art. 65 § 1 i 2 k.k., potrzebne jest zbadanie relacji między Kodeksem karnym wykonawczym a Kodeksem karnym. Niewątpliwie brak wyraźnego przepisu w tym zakresie. Subsydiarnie jednak, pomocnym jawi się sięgnięcie do art. 1 k.k.w. i jego interpretacji. Nie chodzi przy tym o kwestię przepisów regulujących wykonywanie orzeczeń w postępowaniu karnym, bowiem to niewątpliwie jest domeną Kodeksu karnego wykonawczego (vide paragraf pierwszy powołanego artykułu), który zresztą normuje wykonywanie kary pozbawienia wolności w ramach systemu dozoru elektronicznego. Kluczowe jest, czy, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, możliwe jest sięgnięcie do przepisów Kodeksu karnego. W literaturze trafnie podkreśla się, że Kodeks karny wykonawczy zawiera samodzielny, niezależny od innych ustaw zbiór zasad, które obowiązują w postępowaniu karnym mającym za przedmiot wykonywanie orzeczeń. W kodeksie tym należy więc przede wszystkim szukać odpowiedzi na wszystkie wątpliwości wyłaniające się w toku postępowania wykonawczego (K. Postulski, Komentarz do art. 1 k.k.w., teza 21 [w:] K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, WKP 2017). Zauważa się (K. Dąbkiewicz, Komentarz do art. 1 k.k.w., teza 12 [w:] K. Dąbkiewicz, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, WKP 2018) nadto, że Kodeks karny wykonawczy stosuje „odpowiednie” odesłanie nie tylko do przepisów Kodeksu postępowania karnego (art. 1 § 2 k.k.w.), ale także do przepisów Kodeksu karnego (art. 62 § 2 k.k.w., art. 239 § 3 k.k.w.) oraz nakazuje bezpośrednio stosowanie określonych przepisów Kodeksu postępowania karnego (art. 213 k.k.w.) i Kodeksu karnego (art. 61 § 1 i 2, art. 152 § 1, art. 155 § 1, art. 159 § 1, art. 163 § 2, art. 178 § 3, art. 235 § 2 k.k.w.).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, oparcie się na tak zarysowanych ogólnych regułach wyznaczających relacje między analizowanymi aktami prawnymi czyni uprawnionym wniosek, że stosowanie w postępowaniu karnym wykonawczym określonych przepisów Kodeksu karnego wymaga wyraźnego wskazania zawartego w Kodeksie karnym wykonawczym. Dla rozwiązania problemu występującego w realiach niniejszej sprawy relewantnym jest zbadanie, czy w Kodeksie karnym wykonawczym występują odwołania do art. 64 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 i 2 k.k., a także, czy

status skazanych w warunkach przewidzianych w tych przepisach jest jednolity czy odmienny. Oprócz analizowanego art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. odwołania w tym zakresie występują w czterech przypadkach. I tak, art. 110 § 2b pkt 2 k.k.w., określający wyjątkowe sytuacje, w których dyrektor zakładu karnego lub aresztu śledczego może umieścić skazanego w celi mieszkalnej, w której powierzchnia przypadająca na skazanego wynosi poniżej 3 m², wyraźnie wylicza skazanych określonych w art. 64 § 1 lub 2 k.k. oraz art. 65 k.k. Przepis art. 151 § 2 zd. 2 k.k.w. zakazuje udzielania odroczenia z powodu przeludnienia zakładu karnego lub aresztu śledczego precyzyjnie wymienionym grupom skazanych, do których zalicza m.in. skazanych określonych w art. 64 § 1 lub 2 k.k. lub w art. 65 k.k. Artykuł 159 § 1 zd. 2 k.k.w. przewiduje w przypadku warunkowego przedterminowego zwolnienia obowiązkowy dozór wyliczonych grup skazanych, w tym sprawcy określonego w art. 64 k.k. Wreszcie art. 169b § 3 k.k.w., określając prawa i obowiązki kuratora sądowego oraz sprawowany przez niego dozór, dzieli osoby oddane pod takowy na trzy grupy ryzyka powrotu do przestępstwa, przy czym do grupy podwyższonego ryzyka (C) kwalifikuje skazanych oznaczonych wedle kategorii, w tym skazanych określonych w art. 64 § 1 i 2 k.k. (pkt 1) oraz związanych z subkulturami przestępczymi lub grupami mającymi związek ze środowiskiem przestępczym (pkt 7).

Jak widać, wprowadzając różnorakie ograniczenia, ustawodawca jednoznacznie wymienia oprócz skazanych „określonych w art. 64 § 1 lub 2 k.k.” również skazanych określonych w art. 65 k.k. Logicznym jest, że gdyby uważał, iż dzięki odwołaniu się do art. 65 § 1 i 2 k.k. nie ma takiej potrzeby, nie czyniłby tego. Ergo, dodatkowe wyliczenie skazanych w warunkach z art. 65 § 1 i 2 k.k. jest konieczne, aby objąć ich wprowadzonymi w Kodeksie karnym wykonawczym ograniczeniami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wnioskowi temu nie przeczy treść art. 159 § 1 zd. 2 k.k.w. Zauważyć bowiem należy, że dotyczy on kwestii z zakresu warunkowego przedterminowego zwolnienia, czyli instytucji, która jest wyraźnie uregulowana w Kodeksie karnym (art. 77-82), w Rozdziale VIII, dotyczącym środków związanych z poddaniem sprawcy próbie. Tymczasem, stosowanie przepisów z tej grupy, przewidzianych wobec sprawcy określonego w art. 64 § 1 k.k., do sprawców wyliczonych w art. 65 § 1 k.k., nakazuje wprost ten ostatni przepis. W takiej sytuacji, wyliczenie w art. 159 § 1 zd. 2 k.k.w. obok sprawców skazanych z art. 64 § 2 k.k. dodatkowo skazanych na warunkach z art. 65 § 1 i 2 k.k. byłoby zbędne, a tym samym błędne. Inaczej mówiąc, niepowołanie ich w tym miejscu nie oznacza, że w braku ich wyliczenia w innych lokalizacjach Kodeksu karnego wykonawczego dopuszczalne jest utożsamianie sytuacji prawnej skazanych z art. 64 § 2 k.k. ze skazanymi w warunkach z art. 65 § 1 i 2 k.k.

Następnej wskazówki do wykładni art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. dostarcza umiejscowienie w nim analizowanego sformułowania: „nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 k.k.”. Skoro bowiem zawiera ono wyjątek od reguły wprowadzonej in principio tegoż przepisu, to winno być interpretowane ścieśniająco. Z tego punktu widzenia brak więc podstaw do rozszerzania wyjątkowej grupy skazanych na warunkach przewidzianych w art. 64 § 2 k.k. o kolejne grupy.

Sięgnięcie z kolei do wykładni celowościowej rozpocząć należy od uwagi, że analizowana instytucja została wprowadzona, aby zredukować przeludnienie jednostek penitencjarnych, umożliwiając odbycie poza nimi krótkoterminowych kar pozbawienia wolności sprawcom, o których nie można stwierdzić, że są zdemoralizowani. Zauważyć przy tym należy, że zmiany cyklicznie wprowadzane przez ustawodawcę wskazują, że pojęcie kar krótkoterminowych ulega modyfikacjom. Co do kwestii demoralizacji nie powinno budzić wątpliwości, że sprawca skazany w warunkach z art. 64 § 2 k.k., czyli popełniający kolejne przestępstwo podobne, a wcześniej odbywający co najmniej dwukrotnie kary pozbawienia wolności, takową się cechuje. Natomiast, uwzględniając doświadczenia orzecznicze oraz teoretyczne warunki, po spełnieniu których możliwe jest skazanie za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. lub na warunkach z art. 65 § 1 k.k., nie wydaje się, aby można było z tożsamą pewnością oraz in genere sformułować powyższą tezę również wobec takich sprawców. W tym zakresie skala demoralizacji może być bardzo zróżnicowana i optymalnym rozwiązaniem byłoby, gdyby decyzję w tym zakresie podejmował sąd, badając każdy indywidualny przypadek.

Zaprezentowane wnioski pośrednio wzmocniają wykładnię historyczną. Przypomnieć należy, że instytucja dozoru elektronicznego została pierwotnie uregulowana w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia

wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz.U. Nr 191, poz. 1366 ze zm.), zwanej dalej ustawą o SDE lub u.o SDE. Art. 6 ust. 3 tej ustawy w pierwotnym brzmieniu stanowił, że zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie udziela się skazanemu za umyślnie popełnione przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności, który był uprzednio skazany na taką karę, chyba że zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego. W uzasadnieniu projektu tej ustawy (druk sejmowy z 06.12.2006 r. nr V/1237) wskazano, że „zakładane ograniczenie stosowania SDE wyłącznie do osób, które uprzednio nie były skazane na karę pozbawienia wolności za umyślnie przestępstwo lub umyślnie przestępstwo skarbowe, jest racjonalne, jeżeli zważyć, że SDE wykonywany jest w istocie na wolności. Ponowne skazanie na karę pozbawienia wolności, którą należałoby wykonywać w SDE nie gwarantuje prawidłowego odbywania przez skazanego kary w tym systemie. Ryzyko związane z niepowodzeniem SDE stosowanego względem skazanego uprzednio już skazanego na karę pozbawienia wolności będzie bowiem nazbyt duże.” Z powyższego można wyprowadzić wniosek, że w pierwotnym założeniu skorzystanie z analizowanej instytucji było ograniczone do odbywających karę pozbawienia wolności po raz pierwszy. Tym bardziej więc wówczas zasadne było wyeliminowanie z grona takich osób skazanych na warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej.

Jednak, skutek zmiany nowelą z 21 maja 2010 r. (Dz.U. Nr 101, poz. 647), art. 6 ust. 3 u.o SDE został otrzymał brzmienie: „Zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie udziela się skazanemu w warunkach określonych w art. 64 § 2 Kodeksu karnego.”. W uzasadnieniu projektu tej ustawy (druk sejmowy z 26.02.2010 r. nr VI/2855) wskazano, że kryteria kwalifikacji skazanych do SDE, okazały się w praktyce jej wdrażania zbyt wąskie i bardzo istotnie ograniczające populację skazanych na tzw. krótkoterminowe kary pozbawienia wolności, którzy mogliby potencjalnie ubiegać się o odbywanie kary w tym systemie, a proponowane zmiany miały znacząco rozszerzyć przedmiotowo (w zakresie wymiaru kary) warunki dające możliwość ubiegania się o wykonywanie kary w SDE. Zaznaczono, że „z dobrodziejstwa korzystania z rozwiązań tej ustawy zostały formalnie wyłączone jedynie osoby skazane w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k.k.” Takie jednoznaczne sformułowanie sugerowało, że celem ustawodawcy było bezwzględne uniemożliwienie korzystania z tej instytucji tylko tym skazanym, którzy enumeratywnie i jednoznacznie zostali z niej wyłączeni.

Kolejna nowelizacja ustawy o SDE dokonana ustawą z 25 maja 2012 r. (Dz.U.2012.692) miała charakter redakcyjny i doprowadziła do „przemieszczenia” negatywnej przesłanki z art. 64 § 1 k.k. z ustępu trzeciego do ustępu pierwszego art. 6 u.o SDE.

Aktualnie obowiązujące przepisy art. 43la i następne k.k.w. dodane ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U.2016.428), która przywróciła stosowanie dozoru stacjonarnego jako formy wykonywania kary pozbawienia wolności, co do zasady odzwierciedlają kształt procedury przewidzianej ustawą o SDE, przy czym treść art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. (poza maksymalnym wymiarem kary podwyższonym na mocy ustawy z dnia 31 marca 2020 r., Dz.U.2020.568, do 1 roku i 6 miesięcy) stanowi odwzorowanie ostatecznej treści art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o SDE obowiązującej do 1 lipca 2015 r.

W uzasadnieniu projektu wspomnianej ustawy z dnia 11 marca 2016 r. (druk sejmowy z 26.01.2016 r. nr 218) w istocie odwołano się do celów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Nadal więc, jak w czasie, gdy doszło do rozszerzenia grona skazanych korzystających z SDE w drodze wspomnianej wyżej noweli z dnia 21 maja 2010 r. (Dz.U. Nr 101, poz. 647), istnieją podstawy do uznania za cel ustawodawcy, aby obligatoryjnie wyłączeni z tej możliwości byli tylko sprawcy skazani w warunkach z art. 64 § 2 k.k.

Ratio legis zarówno art. 43la k.k.w., jak i wcześniej obowiązującego art. 6 ust. 1 ustawy o SDE, było bowiem pozbawienie możliwości odbywania kary w tym systemie skazanych powracających do przestępstwa, a nie – dopuszczających się incydentalnie przestępstwa określonej kategorii. Gdyby wolą ustawodawcy było rozszerzenie tego wyłączenia także do sprawców czynów z art. 258 § 1 k.k. lub popełnionych w warunkach z art. 65 § 1 k.k., wskazałby to wprost w treści art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w., choćby poprzez przywołanie oprócz warunków z art. 64 § 2 k.k. także tych z art. 65 § 1 i 2 k.k.

Również wykładnia art. 65 § 1 i § 2 k.k. nie daje dość powodów, aby opisanych w nich sprawców dotyczył wyjątek przewidziany w art. 43la § 1 k.k.w. Przepisy o udzieleniu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, regulujące sposób wykonania kary, nie należą bowiem do wymienionych w art. 65 § 1 k.k. przepisów dotyczących „wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie”, przewidzianych wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Przyznać należy, że użyte przez ustawodawcę w art. 65 § 2 k.k. sformułowanie nie jest już tak jasne. Jednak, w literaturze przedmiotu podnosi się, że pomimo iż w art. 65 § 1 k.k. mówi się o „przepisach dotyczących wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidzianych wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2”, a w art. 65 § 2 k.k. używa się pojemniejszego zwrotu „przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64 § 2”, to w praktyce chodzi o tę samą grupę przepisów (J. Majewski, Komentarz do art. 65 Kodeksu karnego, teza 30 [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, WK, 2016).

Przeciwko tożsamemu z multirecydywistami traktowaniu we wszystkich przypadkach w postępowaniu wykonawczym sprawców wymienionych w art. 65 § 2 k.k. przemawia również wykładnia celowościowa i historyczna tego ostatniego przepisu. W tym aspekcie przypomnieć należy, że ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 93, poz. 889), która doprowadziła do dodania tej jednostki redakcyjnej, została uchwalona w celu implementacji przepisów unijnych dotyczących zwalczania terroryzmu. Jak wynika z uzasadnienia projektu tej ustawy (druk sejmowy z 08.01.2004 r. nr 2407), biorąc pod uwagę wymagania przepisów art. 5 ust. 2 Decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. o zwalczaniu terroryzmu, zaproponowano, by przewidziane w art. 65 k.k. zaostrenie sankcji według formuły z art. 64 § 2 k.k., rozszerzyć na sprawców przestępstw o charakterze terrorystycznym, a także znacznie zaostrzyć karalność za udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub kierowanie taką grupą (art. 258 § 2 oraz § 4 k.k.). Dopiero Komisja Nadzwyczajna do spraw zmian w kodyfikacjach po rozpatrzeniu tego projektu ustawy na posiedzeniach w dniach 17 i 19 lutego 2004 r. w sprawozdaniu (druk nr IV/5432) wniosła o uchwalenie projektu ustawy, w którym art. 65 k.k. miał posiadać takie brzmienie jak obowiązuje aktualnie. Zarazem, wspomnianą ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. nie wprowadzono w Kodeksie karnym wykonawczym żadnych zmian dotyczących skazanych z art. 258 k.k. lub sprawców przestępstw o charakterze terrorystycznym. Mając to na uwadze, brak logicznych powodów do przyjęcia, że celem regulacji z art. 65 § 2 k.k. jest stosowanie wobec sprawców przestępstwa z art. 258 k.k. przepisów dotyczących sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. również w postępowaniu wykonawczym.

Konkludując, w ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszym składzie, względy semantyczne, systemowe, celowościowe i historyczne przemawiają przeciwko wykładni rozszerzającej art. 43la k.k.w. sprowadzającej się do przyjęcia, że skazanie w warunkach z art. 65 § 1 k.k. lub za czyn z art. 258 § 1 k.k. (poprzez odesłanie z art. 65 § 2 k.k.) stanowi okoliczność wykluczającą udzielenie zezwolenia na odbycie kary w ramach SDE.

Tym samym, nie podzielono odmiennego poglądu wyrażonego w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 października 2019 r. (II AKzw 1955/19, LEX nr 2749035), jak również w jednym z komentarzy (S. Lelental, Komentarz do art. 43la k.k.w., teza 3 [w:] S. Lelental Kodeks karny wykonawczy. Komentarz 2020, Legalis). Zaznaczyć należy, że posłużono się w nich zdecydowanie szczuplejszym wachlarzem wykładni niż w uzasadnieniu niniejszego postanowienia, ograniczając się w zasadzie do treści art. 65 § 2 k.k.

Zważywszy, że Sąd Okręgowy w Katowicach umorzył postępowanie z powodu negatywnej przyczyny formalnej, której (jak również innych podobnych) sąd odwoławczy nie stwierdził, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania. W jego toku należy zbadać, czy po stronie skazanego, który jest osobą wielokrotnie karaną, istnieją przesłanki materialnoprawne z art. 43la § 1 pkt 2 i § 2 k.k.w. do udzielenia mu zezwolenia, o które się stara.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć skazanemu i jego nieobecnemu obrońcy,

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 27 października 2020 r.